

Ne bámulja a didkóimat, miszter

Böhöm Bart volt a legönzőbb férfi egész Nyugaton. Ő lőtt a legjobban arrafelé, s nálánál a nők szélesebb skáláján senki nem zongorázott végig. Nem szeretett fürödni, szarakodni vagy második lenni. Egy nyugatra járó lovaskocsi-oszlopot vezetett, s korosztályában ő lyukasztotta át a legtöbb indiánt, töltötte meg a legtöbb nőt, lőtte le a legtöbb fehér férfit.

Böhöm Bart a klasszis kategóriába tartozott, és ő tudta ezt, akárcsak mindenki más. Még fingani is kivételesen tudott, hangosabbakat az ebédre hívó haragnál, sőt, beszélni is jól beszélt. Böhöm Bart mutatványa szekerek biztonságos célba juttatásából, hölgyek telepakolásából, ölésből és a következő utasokért való visszatérésebből állt. Fekete szakáll, koszlott segglyuk, fénylő, sárga fogak.

Éppen most döngette meg izomból Billy Joe fiatal feleségét a szeme láttára, az arát pedig rávette, beszéljen férjéhez, miközben aprította. „Ah, Billy Joe, ez a pulykanyak a torkomat csiklandozza, alig bírok lélegezni! Ments meg, Billy Joe! Vagy ne, mégse ments meg!”

Miután Bart végzett, lemosatta magát Billy Joe-val, majd megvacsoráztak: csülök, kagyló, kétszersült.

Másnap magányos szekérre lettek figyelmesek a láthatáron. Egy tizenhat év körüli csontos, iszonyatosan pattanásos bőrű kölyök hajtotta a lovakat. Bart odaügetett.

„Hüha, kölyök,” szólalt meg Bart.

A srác nem válaszolt.

„Hozzád beszélek, fiam...”

„Megcsókolhatod a seggemet,” vágta rá az ifjú.

„Én vagyok Böhöm Bart.”

„Megcsókolhatod a seggemet, Böhöm Bart.”

„Hogy hívnak, fiam?”

„Azt mondják rám, 'A Kölyök'.”

„Nézd, Kölyök, nincs ember, aki keresztül tud hajtani egy magányos szekérrel az indiánok felségterületén.”

„Majd én,” mondta a Kölyök.

„Rendben, saját segged viszed a vásárra, Kölyök,” mondta Böhöm Bart, és éppen fordította volna meg a lovát, amikor kinyílt a ponyva, és előbújt egy kis fruska 40 hüvelykes mellekkel, szép formás hátsóval és olyan szemekkel, akár az eső utáni égbolt. Tekintetét Böhöm Bartra vetette, mire Bart farka nekifeszült a nyeregkápának.

„Ha jót akarsz, Kölyök, beállsz mihozzánk.”

„Húzás innen, öreg, kurvára nem hiányoznak egy mocskos gatyájú aggastyán tanácsai,” fakadt ki a Kölyök.

„Én már öltem embert csak azért, mert hunyorított egyet,” mondta Böhöm Bart.

A Kölyök a földre köpött, majd megvakarta az ágyékát.

„Untatsz, öreg. Most pedig tisztulj az utamból, vagy teszek róla, hogy egy darab svájci sajtra emlékeztess.”

„Kölyök,” szólalt meg a lány, miközben előrehajolt elővillantva egyik mellét, mire még a napfénynek is fölállt, „Kölyök, szerintem igaza van. Egyedül nincs esélyünk a kibaszott indiánok ellen. Ne légy baromarcú. Mondd meg neki, hogy csatlakozunk.”

„Csatlakozunk,” mondta a Kölyök.

„Hogy hívják a lányt?” kérdezte Böhöm Bart.

„Mézharomat.”

„És ne bámulja a didkóimat, miszter,” szólalt meg Mézharmat, „vagy még a szart is kiverem magából.”

Egy darabig jól mentek a dolgok. A Blueball kanyonban összetűztek az indiánokkal. 37 rézbőrű halott, egy fogoly. Amerikai részről semmi veszteség. Böhöm Bart seggbe durrantotta a foglyot, majd fölvette szakácsnak.

Aztán a Clap kanyonban megint összetűztek az indiánokkal. 37 rézbőrű halott, egy fogoly. Amerikai részről semmi veszteség. Böhöm Bart seggbe durrantotta a ...

Nyilvánvaló volt, hogy Bart megveszik Mézharmatért. Egész nap őt vizslatta. Főleg a seggét. Egyszer úgy bámulta, hogy elveszítette az egyensúlyát, és lezuhant a lováról, mire az egyik indián szakács röhögőgörcsöt kapott. Azután csak egy szakács maradt.

Egyik nap Böhöm Bart elküldte a Kölyököt néhány emberrel bölényre vadászni. Böhöm Bart megvárta, amíg ellovagolnak, majd megindult a Kölyök szekere felé. Fölpattant a bakra, félrehúzta a ponyvát, és belépett. Mézharmat a szekér közepén kuporogva éppen maszturbált.

„Jézusom, bébi,” szólalt meg Bart, „ne pazarold el!”

„Takarodj innen,” kiáltott rá Mézharmat, miközben kirántotta ujját, és Bartra bökött, „tűnj a pokolba, hadd végezzek a dolgommal!”

„A te embered nem törődik veled, Mézharmat!”

„Igenis törődik velem, seggarcú, de nem tudok teljesen kielégülni. Stukázás után nagyon betüzesedek.”

„Nézd, bébi...”

„Takarodj!”

„Ide kukkants, babám...”

És már elő is rántotta bíbor pörölyét. Úgy himbálódzott ott, mint a nagyszülői házban lévő órák ingája. Nyálcseppek hulltak a platóra.

Mézharmatot megbabonázta a látvány. Végül kibökte, „Nem mártod belém azt az istenverését!”

„Hadd halljam, őszintén gondolod-e, Mézharmat.”

„NEM MÁRTOD BELÉM AZT AZ ISTENVERÉSÉT!”

„De miért? Miért? Nézd!”

„Nézem!”

„De miért nem kell ez neked?”

„Mert a Kölyköt szeretem.”

„Szereted?” nevetett föl Böhöm Bart. „Szerelem? Dajkamese barmoknak! Nézd ezt az átkozott kaszát! Ez bármikor legyőzi a szerelmet!”

„Én a Kölyök kedvese vagyok, Bart.”

„Na meg a nyelvem,” folytatta Bart, „a nyugati tájék legjobb nyelve.”

Tornáztatni kezdte a kiöltött nyelvét.

„Én a Kölyköt szeretem.”

„Akkor baszd meg,” fakadt ki Bart, és Mézharmatra rontott. Nem akármilyen meló volt belediktálni Mézharmatba azt a förmedvényt. A hetedik dőfés után valaki durván lerántotta onnan.

A KÖLYÖK VOLT AZ. VISSZAÉRT A VADÁSZATBÓL.

„Meghoztuk a bölényt, anyafarkaló. Föl azzal a nadrággal, a többit pedig rendezzük el idekint.”

„Az én kezem villámlik a leggyorsabban a Nyugaton,” fenyegetőzött Böhöm Bart.

„Akkora lyukat csinálok beléd, hogy a segglyukadat pattanásnak nézik,” mondta a Kölyök. „Rajta, járjunk a dolog végére. Éhes vagyok. A bölényvadászat étvágyat csinál...”

Az emberek sorra letelepedtek a tábortűz köré. Egyértelműen vibrált a levegő. A nők a szekerekben maradtak, imádkoztak, önkielégítést végeztek vagy gint ittak. Böhöm Bart rossz emlékezete mellé 34 rovátka társult pisztolya agyán. A kölyökén egyet sem lehetett látni. Ám ritkán tapasztalható önbizalom fűtötte. Böhöm Bart tűnt idegesebbnek. Félig kiitta whiskys flaskáját, majd előlépett.

„Nézd, Kölyök...”

„Nos, anyabaszókám...?”

„Nem értem, miért veszítetted el a fejed?”

„Lerobbantom a helyükről a tökeidet, öreg!”

„Minek?”

„Kavartál a nőmmel, öreg!”

„Nézd, Kölyök, hát nem érted? A nő dolga kijátszani a férfiakat egymás ellen. Mi csak a játék áldozatai vagyunk.”

„Nem vagyok kíváncsi a szófosásra, fater! Készülj a párbajra! Lejárt az idő!”

„Kölyök...”

„Készülj!”

A nézők meredten bámultak. Enyhe nyugati szél fúj, lószarszagot hozott. Valaki köhintett. A nők szekereik mélyén kuporogtak, ittak, imádkoztak, maszturbáltak. Alkonyodott.

Böhöm Bart és a Kölyök harminc lépésre távolodtak egymástól.

„Készülj, te csirkeszar,” szólt oda a Kölyök, „készülj, te elbaszott nőgyömösöző!”

Hirtelen bukkant elő az egyik ponyvanyílásban, hangtalanul, kezében puska. Mézharmat. Vállához emelte a fegyvert, és célzott.

„Rajta, te piti nőnyomorgató, RÁNTSD ELŐ!”

Bart keze a pisztolytáskához rebbent. Hirtelen lövés hasította ketté az alkonyi levegőt. Mézharmat leeresztette füstölgő fegyverét, és visszabújt a ponyva mögé. A Kölyök holtan hevert a préri földjén, homlokán jókora lyuk tátongott. Böhöm Bart visszatette pisztolyát a tokba, majd megindult a szekér felé. Feljött a hold.

Domokos Tamás fordítása

Henry Charles Bukowski Jr. (1920. augusztus 16., Andernach – 1994. március 9., San Pedro) A lengyel származású Henry Bukowski és a német Katherine Fett fiaként Heinrich Karl Bukowski néven anyakönyvezték. 1939-től 1941-ig a Los Angeles City College újságírás és irodalom szakos hallgatója. Miután kilép a felsőoktatásból, a háború évei csavargással, novellaírással, ivással és a legkülönfélébb munkákkal teltek el. Első publikációja Whit Burnett Story című lapjában jelent meg, 1944-ben ezután körülbelül tizenöt évig Bukowski nem küldi el írásait egyetlen orgánumnak sem, 1946-tól pedig alig ír. Fékevesztett italozása 1955-ben majdnem megöli. Harmincöt évesen kezdett el verseket írni. 1958-ban tizenkét évre munkába áll a postánál. 1959-ben megjelenik első gyűjteményes kötete, a *Flower, Fist And Bestial Wail*. Ezután sorra jelennek meg szövegei, de a viszonylagos hírnevet csak az *Open City* című lapban közölt *Egy vén kujon jegyzetei* hozzák meg számára. 1970-től főállású író. Három hét alatt született meg első, nagysikerű regénye, a *Post Office*. Lassanként a világ legolvasottabb szerzőjeként kezdik számon tartani: egyedül német nyelvterületen már több mint 3 000 000 példányban keltek el eddig művei. Legutóbb magyarul: *Ponyva* (ford.: Pritz Péter). Cartaphilus, 2005. A fordítás alapjául szolgáló mű: *South of No North. Stories of The Buried Life*. Ecco, 2003.